

2023. április 10., hétfő – Mt 28,8-15

Velünk jön... „Előttetek megy...”

Az első húsvét reggelén általános szomorúság jellemezte azokat, akik Jézushoz tartoztak.

Kétségbeesésében Júdas öngyilkos lett. Péter a keserves sírás után most bizonytalan. Tamás otthagya társait, talán haza is ment. A kilenc tanítvány rettegett, hogy Mesterük sorsára jutnak. Az asszonyok sírva várták, hogy az ünnep elmúltával Jézus sírjához mehessenek. A két emmauszi tele keserűséggel ballagott az úton, és elemezték, hogy mi is történt. Gyászolták Jézust, pedig ott ment mellettük. Velük volt, csak nem ismerték fel. A Feltámadt Krisztus „szembe jön” a félelemmel, de örömmel eltelt asszonyokkal.

Minden úgy történt, ahogyan előre megmondta! Csak senki nem tartotta számon, vagy nem vették komolyan, vagy elfelejtették! Jézus tájékoztatott... Megtörténhet, hogy nem emlékezünk! Sok mindent hallottunk, olvastunk, tán még át is elméltünk! Sajnos életünk kritikus helyzetében „elfelejtettük”! De hisz Jézus itt van velünk! És életünk útján ma tanít. A gond az, hogy sokszor fontosabbak a saját gondolataink, mint amit Jézus „mond”. Gondoljunk csak arra, amikor Péter „figyelmeztette” Mesterét: „Ez nem történhet veled!” Pedig nem sokkal előtte mondta: „Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia!”

Az utolsó vacsorán Jézus arról beszélt, hogy a „feltámadásom után megelőzlek majd titeket Galileában”. Bejelentette a programot: Találkozunk!... Senki nem reagált! Péter önmagával eltevével nem gondolkodik el, nagy képmódon mondja: „Én nem hagyalak el” (vö. Mt 26,31-35) – azután pár óra múlva megtagadta!

Különös lelki süketség? Fenntartások Isten kijelentéseivel, figyelmeztetéseivel szemben? Vagy csak amit elképzelhetőnek tartunk, azt veszi be az agyunk meg szívünk? Ki kell gyógyulni ebből, mert a hallgatott és komolyan nem vett jézusi szó vádolni fog bennünket egy napon!

Az asszonyok bizonytalansággal mentek a sírhoz, ki hengeríti el a követ. Amikor meghallják az üzenetet, a sírtól már örömmel futnak. Van céljuk, feladatuk, küldetésük – már megújult szívvel viszik a hírt. Márknál olvassuk az ifjú üzenetében: „előttetek megy”.

Jézus a tanítványai előtt megy! A cél meghatározva. Nem kell céltalanul bolyongani, figyelni kell az evangéliumra! Tudjuk a választ a „Merre menjek?” kérdésre!

A célt, igaz, csak később érhetjük el, de az irány meghatározó! Az evilág mögöttünk van, az irány a cél felé visz. Az asszonyok, az emmausziak kétségekkel telt szívvel indultak, azután megváltozott az irány... örömmel szaladtak. Még egy gondolat: mindenhol többes szám – „előttetek”, „mondjátok”, „meglátjátok”... Amikor Jézust követjük, nem kell egyedül mennünk. Vannak testvérek. Együtt mehetünk: mellettünk a bátorítás, biztatás, megerősítés.

Már csak ennyi: felfedezni, hogy Jézus velem van! Ketten a Mesterrel és sok segítő baráttal...

Horváth Józsi, Tata-Táska